

En polsk Familie.

A. S. G. Hauch.

Første Del.

(Fortf.)

De fællesomme Fugle dalede nu atter; hver af dem lagde sig paa den Marmorliste, hvorpaa den i Begyndelsen...

„Det er de Mægtigste hemmelige Tanter,“ sagde pludselig en høj Røst, „som have faaet Vinger og flyve for-tærende gennem Verden, men tilsidst vende de tilbage og sætte sig paa det Bryst, hvorfra de udgik, og trykke det, saa det knuses til Støv.“

„Til Vaaben, til Vaaben! til Kamp mod de Rødder, der sønderrive Folkens Indvold!“ raabte en anden Røst endnu højere end den første.

„Vi ere de Mand, hvis Navne aldrig vilde forglemskes,“ hørte man en Stemme fra en af Marmorlisterne. „Kæmper skal den forfærdede Musling i Bjergenes Indre være end de Navne, for hvilke I bortgav Ederes Salighed,“ raabte igen den anden Røst.

Pludselig troede Adalbert at befinde sig under Jorden i Rosciuszlos Kapel, hvor Leonine igen knælede, og hvor han saa Rosciuszlo selv staaende i fuld Rustning paa sin egen Vigtigste, hvorfra han rakte ham sit store Slagværd.

„Vi ere endig forbundne.“ Derpaa trakkede hun et Kys paa hans Læber, som han følte i sin inderste Marv, endelig ifjemmede hun den berømte Føllesang: „Endnu er Polen ej fortabt,“ og det var ligesom et usynligt År i Luftens understøttede hendes Røst.

Dermed daagnede Adalbert, men idet han tænkte over sin Drøm, hørte han endnu en svag Genklang af den Melodi, der i Soone havde tonet for hans Øren.

„Du vil haardt maatte Adalbert studie ved, at han havde tillagt de Toner, der udgik af en saa ringe Fugls Strube, en overjordisk Oprindelse.“

De to Århvorbundne vare endnu ikke færdige med deres Paatænkning, da de hørte en stærk, gentagen Bankten paa Vorten.

„Måbte vi Dem ikke i Nat udenfor Jeru Zarinos Havn?“ spurgte Bonaventura, der nu vendte tilbage.

„Ja, nu er den egentlig ikke mere hendes men hun har dog lært den Sengen og foræret mig den,“ svarede Bonaventura.

„Er det blot for at berette denne Heltgæstning, at du kommer saa tidligt?“ spurgte Adalbert.

„Nej, jeg har endnu en anden Grund,“ svarede Casimir, „jeg vil fortælle dig, at den Gamle snart kan ventes hjem, derfor maa vi rejse endnu i Dag, siger Emilie.“

Anden Del.

Første Kapitel. Tilbagekomsten.

Rejsen blev nu intet Dødblik opsat; ogsaa Bonaventura fulgte sine Østende, for endnu at tilbringe nogle Timer med dem i deres Hjem før Starostens Antkomst.

marktvarbige Prædiken, hvoraf hun var meget opbygget. Czernim indlod sig denne Gang med Sødvane alvorlig med hende.

„Ja, ja,“ sagde han, „jeg erkender, at Broder Vincent mener det vel, og hans Dristighed behager mig, men hans Tro deler jeg ikke.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Du, Casimir, var jo ikke engang med i Kirken?“ sagde hun endelig.

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

sendelse de kunstigtte Søster, og Gulvene ere belagte med Guldbapper; fori der er en Pragt og en Størhed overalt, som man daustelig nogen Steds skal opvise Magen til.“

„Ja, vi ved det vel,“ hørte de Bonaventura til Adalbert, „gamle Epauletter bevarer i pragtfulde Stabe, ligesom fællesomme Dyr i et Naturaliekabinet, og denne faaledes en stærk Modfætning til Vændernes Hyster, der ligne Hundehuse.“

„Du nu stulde De se, hvorledes han elsker sin op-højede Gemalinde og sine stonne Børn,“ blev Starosten ved, „hvilke han, i min egen Navndærelse, med inderlig Kærlighed tryktede til sit Bryst, og De vilde da lære at stalle ham ikke blot som en stor Fyrste, men og som et sjeldent Menneffe.“

„Der med jeg ikke,“ svarede Starosten.

„Den haard og streng er han dog,“ sagde Alexandra, „det kan De aldrig negte.“

„Den, der er streng imod sig selv, bliver det ogsaa imod andre,“ svarede Starosten.

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

„Derfor det skal talbes Jøbedom at betvivle Jersersens Antomst og at begære sin Len i denne Verden.“

vilde Love, ja ikke en Gang den dristige Jæger vover at nærme sig til dem.“

„Paa flige Billeder har jeg intet at sære,“ sagde Starosten, idet han med Værdighed rejste sig og gik.

„Starosten har ganske Ret,“ bemærkede Emilie, „saa uæble Lignelser burde næppe høres i det danske Selskab, og jeg begriber ikke, hvorledes en saa smagfuld Mand som De kan tillade sig at udtale slikt.“

„Jeg vilde ønske, at der i vor, ligesom i Pythagoras's Tid, gaves Stoler, hvori man sovedes i den værdige Kunst at tie,“ svarede Bonaventura, „det vilde være godt for os alle.“

„Du har nu set den Mand,“ sagde derpaa Starosten, „for hvem jeg en Gang avbarede dig. Dog jo mere jeg lærer dig selv at kende, des mindre frugter jeg ham; thi den, der som du elsker det sømmelige og anstændige, vil næppe smittes af en saa raa Zanatier. Tælte han aldrig til dig i Krakau om politiske Genstande?“

„Ja,“ svarede Adalbert med nogen Forvirring. „Det falder af sig selv,“ blev Starosten ved, „at ingen, der vil virke med Kraft, bør sætte sig i et sjendeligt Forhold til sit Lands Behersker, thi ellers forprester han den Luft, hvori han stulde drage sin Vaabe; men dette har hin unge Mand aldrig begrebet; Joreskillingen om den virekelige og ind-bildte Uret, vi uagte lid, forfølger ham som en Dæmon, hvor han gaar, og frembringer en bestandig Feberilstand i hans Sjæl.“

„Utsaa have vi dog lidt virekelig Uret?“ sagde Adalbert. „Jeg nægter det ikke,“ svarede Starosten, „der er virkelig foregaaet adskilligt, som den billig-sænkende maa ønske uslet. Vor adle Kejsers anfer det selv-mere end nogen anden; men slige Misforhold indtræffe næsten i hvert menneskelig Forhold, og desuden renser man ikke Huset ved at tænde Jld deri, derimod kan man da let selv forbrænde.“

„Vil De dermed antyde, at nogen Fære truer Bonaventura?“

„Hvis ikke jeg,“ svarede Starosten, „for Alexandras Styld, havde afvendt Færen fra hans Fæse, da sad han rimeligvis i dette Dje-blik som Statsfange paa Fæstningen Zamose.“

„Har De ikke givet ham Vint herom?“

„Jeg har givet ham Vint nok, men det var forgæves, den, som selv vil sin Undergang, kan ingen redde; var isvrigt overbevist om, at man lige saa gerne kan nebbryne Færingængerne om de glubende Rødders Bure og gennem bore Digerne for Havet, som man kan løse den rasende Pøbel af de Vænter, hvori den, paa det Jorden kan nyde Ro, maa ligge!“

Adalbert havde endnu ikke forladt sin Faders Kammer, da han hørte en Stemme udenfor, der til Trods for Starostens stærkede Forbud, sang en gammel Føllesang. Denne Stemme kom ikke fra Brystet, men var, hvad man almindelig talder en Fjællestemme. Starosten lyttede et Dødblik, rimeligvis for at forisfise sig om, at han ikke tog fejl, og uagtet han ellers hælften tabte sin Fæning, saa mærkedes dog nu hans Døne af en usædvanlig Vrede. Straks efter ringede han og befalede at fængsle den dumdriftige, der trodsede hans Bud. Flere Døner lilede da ud efter Sangeren, men denne vidste, som det lod, god Væfled, saa han længe undgik sine Forsøgere. Ogsaa Adalbert gik med af Åhsgræghed for at se den dristige Sanger; men hans Væftræbeller syntes lige saa frugtesløse som de andres. Først da han alt havde opgivet sin Plan og befandt sig paa Hjemvejen, hørte han en dampet Latier ved sin Side, og Casimir stod pludselig for ham.

„Sag ikke videre!“ sagde Casimir, „her ser du For-brøderen.“

„Hvor i al Verden havde du skjult dig?“ spurgte Adalbert. „Mellem Grenene af et tykt Træ.“

„Men af hvad Grund vilde du træde din Faders strenge Bud?“

„Jeg vidste ikke, at han var hjemme, indtil Mi ael nylig sagde mig det; jeg kommer lige fra Onkel Czernim og vilde tun med hin Sang overraske og glæde mine øvrige Slægtninge, hvoraf flere, hvis jeg ikke fejler, ere gode Patrioter.“

Enhver, som kander over sine Erfaringer i Livet, vil sikkert studse ved de Sammenhæng, for hvilke vi ofte be-tynde Hændelsen; thi gennem vore Planer og ved Siden af vor Villie skimtes ikke blot undertiden en anden og højere Plan, men der synes desuden tidt at være hemmelige Styrtre bag Scenen, der drive en fælsom og ironisk Veg med os. Til Væis herpaa behøve vi næppe at anføre de Fingerpeg, hvorved dunkle Hemmeligheder og Forbrydelser, som vare nedsunne i Mørket, sent eller tidligt blive tydelige, men vi vilde blot her nævne et Par af de Sammentræk, der ikke en Gang mangle i det mest indskrænkede Hverdags-liv. Hvor ofte sker det ikke, at den, vi søge, netop i det for os vigtige Dødblik ikke er at finde, stont vi let kunde møde ham baade før og efter; at de, vi nødsigt vilde se, ligesom ved et Tryk træde os i Møde; at vi, naar vi have størst Pl. pludselig hildes af ubedømmende Forretninger og tefommelige Væfs, saa vi ikke kunne røre os af Stedet; ja, hvor ofte sker det ikke, at et Par Ord springe os ud af Munden, som vi tro sikkert bearede, og som dog føres lige som af Vinden derhen, hvor vi allerminst ønskede, de stulde komme, eller at den endog staaar bag vor Ryg og hører dem, for hvem de allerminst vare bestemte. Naar vi vilde undersøge Grunden til den Fortæmthed, der under-tiden optaa i Selskabet og adspitter, hvad der syntes till forenet, da vilde vi tidt opdage den i disse faaalteble Til-fælde; og uagtet der vil gives andre Maader, hvorpaa flige Sammentræk kunne forklæres, saa vilde dog de, der tro paa en demonist Verden, der undertiden driver sin Veg med Menneffe, heri finde meget, der kan bestyrke deres Tro.

Med disse Ord vilde vi tun indlede Beretningen om, at en af Starostens Døner befandt sig saa nær, medens de to Brødre talte med hinanden, at han, uagtet de ikke bemærkede ham, kunde høre deres Ord, som han kort efter berettede til Starosten.

(Fortf.)